

Els poemes de Washington Square

per Toni Roca

1

- L'arbre nu, despull de la fulla
- i de l'home. O la finestra
- en flor. Assegut al moll
- de la badia que en la versió
- original d'Otis Redding vol dir,
- o aproximadament, sittin' on
- the dock of the bay, amb
- el neguit de Monterrey, espero
- el crepuscle i l'anunciada boda
- de la dona. Experiment i plaer
- de la nocturnitat amagada
- a la meva americana espectacular
- i a ratlles de tots els colors del
- món. Reminiscència de l'aigua
- i un giravolt de sorres al desert.
- Res puc esperar i les expectatives
- són tàctics moviments a l'ombra
- del puig. Ara l'amor, ara la turbulència.
- Pel fil del mòbil –diàspora, estiu, febre–
- de Penèlope amb la sensació oberta
- ha passat el temps, han passat
- els anys i les llàgrimes, vora espectacle
- emotiu i carnal, fereixen una pell
- no tan tendra com abans, no tan vella
- per morir. El rostre és un calendari
- per on cicatritza una cara coneguda,
- una cara d'Arlhen Dall, mítica esclava
- del desert, prop de Ricardo Montalbán,
- Hollywood anys cinquanta i aquell
- poderós color by technicolor original
- de la Metro Goldwyn Mayer.
- Sí, ha passat el temps, han passat
- els anys.

2

Transparència, pell del teu vestit –negre,
és clar, com la boca del llop
ferit a l'hivern– íntima fibra ajustada
al cos i el cos vola, es mou, crea
substancial sentit de ritme, desplaça
el sentiment, em crema la punta dels dits.
Per l'entrecuix, l'ombra del teu somriure
vertical i la meva mà que vol arribar al cor
de la teva figa generosa de color, cony
de dimensió exacta, pèl enlluernador,
enllustrat també per altres mans àvides,
altres dits que, nord enllà, per la profunditat
obscura, penetraren i et penetraren. Humitós
cony aigualit per un líquid que, lent,
amb vocació de conquesta plena, regalima,
desborda límits, crea clima perfecte, olor
lletosa, gota a gota, vessada i derramada,
ambre desencadenat per oceans de revolta.
Possible somni. Impossible realitat.
Difícil perdurabilitat del sexe. Et tremolen
els pits –recordaria tot just ara mateix
The Beatles/Penny Lane– saborosos, tancats,
copsat per mans estranyes, fosc foraster que,
una vegada més, entra a la teva cambra, et visita
el llit i els llençols porten el teu nom. Amant
que organitza la gran tempesta; gemegues i crides,
gairebé un plor de plaer t'ofega la boca que rep,
ansiosa, un sexe de suor i llàgrimes. Orfe, pàl·lid,
rebutat de sexe clandestí, he desfigurat el paisatge.

3

No entens el mot ni el seu concepte.
Desarmat, tot just a la frontera entre
el desig o el pecat, tens el pàlpit
a la porta de casa teva i el darrer
sospir trencat a la gola. Vols viatjar
i l'ansia et barra el camí. Tal vegada
–o tal vegada no– restar a casa, a la solitud
de Washington Square en l'evocació plena
del vers raimonià nascut a Xàtiva, «si un dia
vols, si un dia tornes, em trobaràs com
sempre, potser més trist, potser més sol que
sempre, si un dia vols...»

4 COM L'AMOR

Com l'amor que fou il·limitat.
Com l'amor estès per vella passió.
Com l'amor ara desolada cambra verda.
Com l'amor rígida vigilància de records.
Com l'amor capvespre dels meus dies.
Com l'amor sempre fruita d'arbre caigut.
Com l'amor reminiscència, trencada fulla, fràgil
[cristall...
Com l'amor jardí tancat, ombrívola ombra del pecat.
Com l'amor biològica carnalitat que tensa la corda.
Com l'amor lletra menuda, música de pentàgram.
Com l'amor antic cavaller armat, derrotada estrella
[del Sud.
Com l'amor primavera, estiu, tardor, hivern.
Com l'amor foc de la mar nerviosa, entremaliat
titella, nuesa dels sentits.

5 NO TINC REMEI

Perquè no vindràs perduda al bosc, a la llar amb la
cita puc esperar-te però també i malgrat tot desespe-
rar-me amb una línia de continuïtat que podria no
tenir fi que tota reflexió és poca i escassa sobre la
taula el joc d'escacs i les seves figures il·luminant el
paisatge i la contrada que ens envolta al teu estil i
condició femenina espectacular en la forma temàtica
oberta per l'interior de l'ànima finestra, horitzó, ca-
dència ritme de tambors amb la sobtada presència de
Rita Cansino anomenada també Rita Hayworth l'a-
mor té aquest aspecte i aquesta consideració mentre
el cor respira la pell és sintètica i de plexiglàs i a la
boca de l'estómac se'm forma un nus embafador a
punt de col·lapse que talla tal vegada qualsevol ini-
ciativa que a tu m'acosti amb l'amor total que ara et
tinc sobre el paper paraula conversa de tardor olor
dels mil dies i les mil nits continuïtat de la vida quoti-
diana perfecta o plusquamperfecte verb i èxtasi a
l'hora que tu de mica en mica et despulles i l'alcova
era una festa trencat el vidre la teva llengua rèptil
amagat nirvi bellugadís, maig gloriós a la carn mite i
realitat sang escampada a la solitud de Washington
Square no tinc remei estimada, no tinc remei.

6 DIMECRES DE PRIMAVERA

Mireu la lluna, mireu
l'escenari, mireu l'amor
que balla balla i dansa.
Dimecres de primavera.
Hi ha la cendra als llavis,
sexe a la boca, llengua
-tàtil nirvi- com serp bellugant
entre dents, tèrbola saliva,
oceà de perla, maror i tempesta.

7 NOTHING IS SO BEAUTIFUL AS SPRING

Arriba la primavera i la dona es treu el capell.
Arriba la primavera i la dona es treu la corbata.
Arriba la primavera i la dona es treu la pintura dels
[llavis.
Arriba la primavera i la dona es treu el maquillatge.
Arriba la primavera i la dona es treu la porpra dels
[ulls.
Arriba la primavera i la dona es treu la faldilla.
Arriba la primavera i la dona es treu els sostenidors.
Arriba la primavera i la dona es treu les calcetes.
Arriba la primavera i la dona es treu la pell de la pell.
Arriba la primavera i la dona es treu tota la carn
[interior.
Arriba la primavera i la dona es treu l'esplendor a
[l'herba.
Arriba la primavera i la dona es treu la lectura.
Arriba la primavera i la dona es treu la
[reminiscència.
Arriba la primavera i la dona es treu poemes i
[cançons.
Arriba la primavera i la dona es treu la gavina en
[flor.
Arriba la primavera. Però la dona -dona del Sud-
[no es treu la passió.

8 FINAL DE TRAJECTE, DONA DEL SUD

Oracle full time
i el bes és cercle,
sí·l·laba de difícil
pronunciació,
remoguda aigua,
tèrbola aigua
que flueix i escampa
per derramada sang.
He sopat tard i solitari.
Com sempre. He après
del llibre el mot i l'evangeli
i l'adéu té nom de dona.
I la dona és dona del Sud.
Mònica?, Teresa?, tant se val.
A la fi trobaré la pau qualsevol
matinada d'abril.
Final de trajecte, dona del Sud.

EIVISSA, 2010
TONI ROCA ■